

"סוד החשמל"

דף מתוך סדרת הספרים

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

גליון חג הפסח תשפ"ד תהא שנת פדה נפשי.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCiKKmAWXyD6O9Xu7IH0Is19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מאלף משפחות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

**"אֶסְפָּסָף" מְרַמֵּז עַל אֲסִי"ף סו"ף, הֵינּוּ הַסּוּף שֶׁל חַג הָאֶסִּיף
בְּיוֹם שְׂמִיחַת תּוֹרָה, אֲזִי יִתְחִיל הַסּוּף שֶׁל קְלַפַּת הָעֶרֶב רַב, וְלִכֹּן
הֵם אָמְרוּ "זְכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה" הֵינּוּ מִזֵּל אֲדָר דְּגִים שְׂיִנְסוּ לְמִשׁוֹךְ
אֶת הַזְּמַן עַד לְחֻדֶּשׁ אֲדָר.**

**כְּתוּב (במדבר יא, ד) "וְהָאֶסְפָּסָף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאוּוּ תַאזוּהוּ וַיִּשְׁבּוּ וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֵאָכְלֵנוּ בְּשֵׂר:
זְכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקְּשָׁאִים וְאֶת הָאֲבִטְחִים וְאֶת הַחֲצִיר וְאֶת הַבְּצָלִים וְאֶת
הַשּׁוּמֵיִם: וְעַתָּה נִפְשָׁנוּ יִבְשֶׁה אֵין כָּל בְּלִתִּי אֶל הַמֶּן עֵינֵינוּ". וּמִבְּאֵר רַש"י "וְהָאֶסְפָּסָף" אֵלוֹ עֶרֶב רַב וְכוּ' "אֲשֶׁר
נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם" אִם תֹּאמַר שְׂמִיחַת נֹתְנִים לָהֶם דְּגִים חֲנָם וְהֵלֵא כָּבֵד נֹאמַר "וְתָבֵן לֹא יִנְתֵן לָכֶם", אִם
תָּבֵן לֹא הָיוּ נֹתְנִים לָהֶם חֲנָם, דְּגִים הָיוּ נֹתְנִין לָהֶם חֲנָם, וַיִּמְהוּ אֹמְרֵי חֲנָם, חֲנָם מִן הַמִּצְוֹת, הֵינּוּ שֶׁהָעֶרֶב רַב
הִתְגַּעְגַּעוּ לְזֵמַן שֶׁהָיוּ בְּמִצְרַיִם וְהָיוּ פְטוּרִים מִן הַמִּצְוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֵּהַר (בַּהַר קַח). "זְכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם**

חנם" בלי ברכה, שלא היה עלינו במצרים על שלמעלה, ומצינו מאן דאמר בגמרא (יומא עה.) שהתלונה היתה על עריות שנאסרו עליהם במדבר. ושמעתי רמז פלא מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שבכנוי שכנתה התורה את קלפת הערב רב מרמז מתי יהיה הסוף שלהם, "אספסוף" מרמז אסי"ף סוף, הינו הסוף של חג האסיף ביום שמחת תורה אז יתחיל הסוף של קלפת הערב רב. ונראה להוסיף שלכן הם אמרו "זכרנו את הדגה" הינו מזל אדר דגים שינסו למשוך את הזמן עד לחדש אדר, שבו פרקו על מצות בגזרות גיוס בני הישיבות, שהביאה את הסכנה לממשלתם, שעומדת לפול. כל זה גרם לראש ממשלתם להתגרות באירנים שפתחו במלחמה נגדם וכו'.

מובא ב'מדרש פליאה' (אות פא) "זכרנו את הדגה" מפאן שמדליקים גרות שבת; רמז ברור שבפסוק הזה נרמז הזמן של הגאולה העתידה, והגיע הזמן להדליק גרות שבת ולקבל תוספת שבת של ימות המשיח. וכן "זכרנו את הדגה" בגימטריא שבת. וכן טענת הערב רב "מי יאכלנו בשר" מרמז שרוצים להמשיך לינוק ממשיה שנאמר עליו "בשגם הוא בשר", ולכן הם אומרים "זכרנו את הדגה" כי משה נולד ונפטר בחדש אדר שמזלו דגים והוא קשור עם החדש הזה דוקא, וזאת היתה כל טענת הערב רב כשמגיע סופם ואינם מקבלים עוד יניקה מהקדשה, אז החלו לבכות מי יתן להם בשר ודגים להמשיך שלטונם מהיניקה שיש להם ממשיה רבנו. וכן אספסוף בגימטריא גדולה עולה 1001 והוא המספר של הגאולה העתידה עם הכולל, ובגימטריא רגילה עולה רוסייה ששם נמצא גוג שנלחם באוקראינה שהיא ארץ המגוג ומשם נפתחה המלחמה שתביא את ישועת ישראל. וכן "הבשר" מרמז על בשורת הגאולה. וכן "הבשר עודנו בין שניהם" ס"ת מרר"ן ששם מאיר ניצוץ משה שממנו הם יונקים. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שאספסוף בגימטריא רפ"ח, ובארנו שהם יונקים מהקדשה מהרפ"ח ניצוצות. וכשעם ישראל גמרו את תקון הרפ"ח והגיע זמן הגאולה, אז נשארים הערב רב בלי יניקה ובוכים. וכן יוסף נרמז באספסוף וכידוע שהערב רב יונקים ממשיח בן יוסף, וכן סגון אותיות אספסוף מופיע בפסוק שמדבר על ההספד הגדול שיעשו למשיח בן יוסף באחרית הימים: (זכריה יב, יא) "ביום ההוא יגדל המספד בירושלם כמספד הדרמון בבקעת מגדון". וכן הדגה של האספסוף נרמזת במגדון.

והוסיף הרה"ג ר' י. מ. ה. שליט"א שפצינו בזהר שמקשר את הפסוק **"זכרנו את הדגה"** לקלפת הערב רב שנזכה להגאל ממנה בפסח: (תיקונים נג:) דג גדול הוא ערב רב, שהם גדולים עליהם בגלות, והם דגה לישראל, ומשום זה אמרו **"זכרנו את הדגה"**, ובזמן שיצאו ישראל ממצרים, הרג מהם רבים, ובגלות האחרונה עתיד הקדוש ברוך הוא להרג אותם, וזהו **"והדגה אשר ביאור מתה, ויבאש היאור"**, דבר אחר **"וימן יהוה דג גדול לבלע את יונה"** זו עניית שהיא עצב, והנקבה שלו עצבון. הזכר דג, הנקבה דגה. זהו **"ויתפלל יונה אל יהוה"** אלהי"ו ממעי הדגה, מרעב העני שמויע למעי ישראל. באותו זמן **"ויאמר יהוה לדג ויקא את יונה"** וגומר, בדחק של הדאגה שלהם שדואגים מן העניות מהדחק יצאו מן הגלות, זהו שכתוב **"ואת עם עני תושיע"** זו הנבואה של יונה שהתנבא שיצאו ישראל מן הגלות בדאגה של עני, ובזמן יצאו משום שצדיק ח"י העולמים הוא עני שנקשר בזמן, שהוא פסח, כמו שישראל שנאמר בהם **ואת ערום ועריו, והיונה הזו היא היונה של תבת נח.**

האותיות אספסוף נרמזות בשני נוטריקונים יחידים בתנ"ך, מקום אחד באות שניה בפתוב על קטרת הסמים ופתח המשכן שמשם יונקים הקלפות: (שמות לה, טו) **"ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן"**. ומקום שני באות שניה בפתוב: (ישעיה ל, כב) **"וטמאתם את צפוי פסילי כספך ואת אפדת מסכת זהבך תזרם כמו דנה צא תאמר לו"**. הפסוק הזה נדרש במשנה (שבת פב:) על בעור עבודה זרה **"צא תאמר לו"**, ודומה לפתוב על לדה **"צא אתה וכל העם אשר ברגליך"**. כמו שיש בחינת שם **"צ"א** שמיוחד קב"ה ושכינתיה בלדה, בזמן בעור הדם הטמא והוצאת הולד, כך המבער עבודה זרה דומה למבער דם נדה ליחד קב"ה ושכינתיה בשם **"צ"א"**. כי העבודה זרה היא בחינת דם נדה שהשתלשל למקום נמוך ונרד לקלפה. והוסיפו הרבנים ר' א. י. ור' א. ה. שליט"א ש**"צא תאמר לו"** בגימטריא פאה נכרית שממנה יונקים קלפות הערב רב כדוע. וכן **"תזרם כמו דנה"**, מרמז על קלפת הדו שמשם מביאים שער של עבודה זרה לעשות פאות נכריות. וכן בשם העבודה זרה הנדו יש אותיות נדה. וכן מציינו בגמרא (שבת

פב:) אָמַר רַבֵּה תַזְרַם דָּאִמַר קָרָא נְכַרְיָנְהוּ מִינְךָ כְּזָר, צֵא תֵאמַר לוֹ הַפְּנִס אֵל תֵּאמַר לוֹ. רוּאִים שְׂרַבְה דּוֹרֶשׁ תַזְרַם מְלִשׁוֹן נְכַרְיָ שֶׁהוּא זָר, רְמַז לַפֶּאֶה הַנְּכַרְיָת. וְהוֹסִיף הַרְהִי"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֶׁלֶכֶן מְדַמִּים זֹאת לְעִבּוּדָה זָרָה שְׂמֻטְמָאָה בְּמִשְׁאָ, כִּי אֵת הַפֶּאֶה נוֹשְׂאִים עַל הָרֹאשׁ. וְהוֹסִיף הַרְהִי"ג ר' אַבְרָהָם וַיְסַפֵּי שְׁלִיט"א שֶׁ"תַזְרַם כְּמוֹ דָּוָה", מְרַמֵּז עַל הוֹד, כִּי לּוֹקָחִים אֵת הַהוֹד וְהִיפִי מֵהַקְּלֶפֶה שֶׁל הוֹדוֹ. וְכֵן מוּבָא בְרַמְבַּ"ן (שְׁמוֹת לֵב, כ) "וַיִּזְרַע עַל פְּנֵי הַמַּיִם וַיִּשְׂקֵךְ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְהֵנָּה רְצָה לְבַזּוֹת מַעֲשֵׂיהֶם, טָחֹן הָאֱלוֹהִים שֶׁלֶהֶם וְהַכְנִיסוֹ בְּבִטְנָם שְׂיֻצִיאָהוּ בְרַעֲי וּבַצּוֹאָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "תַזְרַם כְּמוֹ דָּוָה, צֵא תֵאמַר לוֹ". וְעַל דַּעַת רַבּוֹתֵינוּ עוֹד נִתְפָּנֵן לְבַדְקָם פְּסוּטוֹת וְצַבְתָּה בְּטָנָם וְנִפְלָה יִרְכָם. וְגַם כָּאֵן רוּאִים שְׂמֻשָּׁה נִסָּה לְתַקֵּן אֵת חֲטָא הָעֲגָל שֶׁעָשׂוּ הָעֲרַב רַב שֶׁהִי עִבּוּדָה זָרָה וְגַלּוּי עֲרִיּוֹת יַחַד, עַל יְדֵי בַעֲוֵר הָעִבּוּדָה זָרָה בְּבַחֲיִנַת "צֵא תֵאמַר לוֹ" שְׂיֻצִיאָהוּ מִנְקַב הָרַעֲי, דּוֹמָה לְסוּטָה שְׁנִתְקַנְתָּ בְּמִיתָתָה עַל פְּגַם הָרַחֵם שֶׁשָּׂם מְקוֹם תַקּוּן הַ"צֵּא" שֶׁלָּהּ. וְכַפִּי שֶׁבְּאַרְנוֹ שֶׁהָעִבּוּדָה זָרָה הִיא בְּחִינַת דָּם נִדָּה וְצוֹאָה שְׂיֻרְדִים לְמְקוֹם נְמוּךְ שֶׁמִּסְמַל אֵת יְנִיקַת הַקְּלֶפֶת. וְזֶה גַם הַבְּחִינָה שֶׁל סוּטָה. וְהוֹסִיף הַרְהִי"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֶׁפְּרִשְׁתָּ חֲטָא הָעֲגָל מוֹפִיעָה בְּפְרִשְׁתָּ 'כִּי תִשָּׂא אֵת רֹאשׁ'. וּפְרִשְׁתָּ סוּטָה מוֹפִיעָה בְּפְרִשְׁתָּ 'נִשָּׂא אֵת רֹאשׁ' לְרַמֵּז שֶׁשְׁנֵי אֱלוֹ שִׁיכִים לְאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל פְּגַם שְׁעָרוֹת הָרֹאשׁ. וְכֵן אוֹתִיּוֹת ס"ו שְׂמֻסְמָלוֹת אֵת הַיְסוּד, נִמְצְאוֹת בְּסוּטָה, וּבְכַסּוּי רֹאשׁ.

מֵאֲכֹל הַתֵּרֵד שְׁנֵהֲגוּ לְאָכּוֹל בְּפִסַּח בְּאִי"ק

בכ"ר מב"ד, ר"ת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת לט.) אָמַר רַב חֲסָדָא תְּבַשִּׁיל שֶׁל תַּרְדִּין יָפָה לְלֵב וְטוֹב לְעֵינַיִם וְכָל שְׁכָן לְבָנֵי מַעִים. אָמַר אַבְיִי וְהוּא דִּיתִיב אָבִי תַפִּי וְעִבִּיד תּוֹף תּוֹף. וּמִבְּאֵר רַשִׁי אָבִי תַפִּי עַל מְקוֹם שְׁפִיתַת הַקְּדוּרָה: וְעִבִּיד תּוֹף תּוֹף כְּלוּמַר שֶׁשְׁלוּק וְנִמְחָה מְאֹד וְקוֹל רְתִיחָתוֹ נִשְׁמַעַת כְּקוֹל תּוֹף תּוֹף. הַתֵּרֵד שֶׁמְזַכֵּר בְּדַבְּרֵי חוֹז"ל אֵינּוּ הַתֵּרֵד שֶׁל יְמִינוֹ

אלא מה שאנחנו קוראים סלק, ומובא בספר אדמור"י בלז בשם מהר"א מבעלזא זצ"ל שהמאכל הזה קשור לחג הפסח זמן חרותנו וגאולתנו: מן אמר מעולם לא ידעתי מה טעם נוהגים לאכול בפסח חמיצה מסלק שקורין בארשט חקתי ושאלתי על כך אצל גדולי תורה ולא ידעו להשיב לי עד שזדמן לי להפגש עם גדולי תורה מליטא והם אמרו לי הטעם לפי שפתוב "כל מחמצת לא תאכלו" והצדוקים אומרים שכל דבר חמוץ אסור בפסח לכן מדקדקים לשמות בארשט כדי להוציא מלבם של צדוקים. וכן מובא בהגדה 'אף פרי תבואה': אמי זקנתי הרבנית הצדקת ע"ה היתה מכינה קדם פסח שני חביתין גדולים עם משקה הנקרא בארשט והיתה מחלקת לעניי העיר בכל ימי הפסח ולכל האורחים הבאים, ואמר שהוא מרגיש טעם משבח בימי הפסח למאכל הזה. נראה שהגמרא אומרת שהמאכל טוב כשעושה תוך תוך, כי תוך בגימטריא בעור חמץ ובגימטריא בית דוד ובגימטריא נושע. ובארנו שתוך מרמז על סוד היחוד שקשור עם מלכות בית דוד. וכן סלק בגימטריא קץ. וכן מובא בספרי קארלין לשמות מים שבשלו בהם סלק שנקראים בירש"ט במוצאי שבת בסעודת דוד המלך, על פי מה שמובא מרבי יעקב מפשעוורסק זצ"ל בשם הרה"ק מצניעשנוב זצ"ל שבירש"ט ר"ת רבי ישראל בעל שם טוב. וכן אחרי האותיות סל"ק הן עמ"ר והשתלשל שהבעש"ט נסתלק אחרי ספירת העמר בחג השבועות. וכן סל"ק בא"ל ב"ם דא"ח השם שהשתלשל אצל החסידים לדברי תורה של האדמור"ם, ר"ת דברי אלהים חיים. והן גם אותיות אה"ד. וכן סלק אותיות קלס שמשמעותו שבת, כמו מלך שמקלסין אותו שהחסידים מרבים בזה, ומצד שני הוא גם אותיות לעג וקלס שצריך לעשות מהרשעים. ושמעתי מהרה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א שבירש"ט אותיות שי"ר ט"ב, כי שתית הבירשט טובה לגרון ולשירה שהחסידים מרבים בזה. וכן גרון נרמז בשמו של הבירשט בגמרא (ברכות לה:) אניגרון. וכפי שמצינו בגמרא שם (ברכות לו.) החושש בגרוננו לא יערענו בשמן תחלה בשבת אבל נותן שמן הרבה לתוך אניגרון ובולע. וכן או"ר בעש"ט מצטרף לאותיות אובשטער, כאשר או"ר נמצא בתחילה וסוף המלה, ובעש"ט נמצא באמצע, לרמז שהבעש"ט היה מרפבה להפיץ את אור ה' בעולם. לכן השתלשלות הלועזי לשמו של ה' השתלשלה מאותיות או"ר בעש"ט.

וְכֵן סֵלֶק נִקְרָא בְּגִמְטְרִיא תִּרְדַּ שְׁעוּלָה בְּגִימְטְרִיא עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל מְשִׁיחַ צְדָקִינוּ. וְכַפִּי שְׂרוּאִים שֶׁהִבְיָרְשֵׁט צָבְעוּ אָדָם
וּמְרַמֵּז עַל דְּוֹד הַמֶּלֶךְ הָאֲדַמּוֹנִי דְקִדְשָׁה. וְכֵן הִבְעַשׂ"ט הִיָּה אֲדַמּוֹנִי, כַּמּוּבָא מֵהַרִּי"ץ מְלוּבָא וִיטְשׁ שְׁפָנִי הִבְעַשׂ"ט הִיָּו אֲדַמּוֹת,
וְכֵן לִיְנוּקָא מִקְרָלִין הִיָּה אֵת סֵפֶר הַזֶּהֱרַ שֶׁל הִבְעַשׂ"ט וְהִיָּו שְׁמֵ שְׁעָרוֹת אֲדַמּוֹת. וְכֵן תִּרְדַּ מְרַמֵּז עַל יְהוּדָה שְׁיָרְדַּ לְהוֹלִיד אֵת
שְׂרַשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרַאשִׁית לַח, א) "וַיָּרֵד יְהוּדָה מֵאֵת אָחִיו וַיֵּט עַד אִישׁ עַדְלָמִי וַשְׂמוּ חִירָה". גַּם לוֹט הוֹלִיד אֵת
שְׂרַשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּסֵדוּם בְּמִקּוֹם הַנְּמוּף בְּיֹתֵר בְּעוֹלָם גְּשָׁמִית וְרוֹחַנִית עַל יַד יָם הַמֶּלַח כְּיָדוּעַ. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' א. ז.
שְׁלִיט"א שֶׁלְכֵן נִקְרָא מְשִׁיחַ בֶּר נָפְלִי, שְׁנוּפֵל לְמִקּוֹם הַנְּמוּף בְּיֹתֵר. וְכֵן תִּרְדַּ בְּאִ"ק בְּכ"ר מְב"ד ר"ת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן
תִּרְדַּ בְּגִימְטְרִיא אֲתָרְגַּ שְׁמִסְמַל אֵת הַמְּלָכוּת. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי תִּרְדַּ הֵן אֲשֶׁ"ה שְׁמִסְמַלְת אֵת הַמְּלָכוּת.

שְׁמַעְתִּי מֵהַרְהַ"ג ר' דָּוִד וַיְצַמֵּן שְׁלִיט"א שְׁנִסַּח פְּסוּקֵי הַחֵלֶל 'אֲנָא יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא, אֲנָא יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא, אֲנָא יְהוָה הַצְּלִיחָה נָא, אֲנָא יְהוָה הַצְּלִיחָה נָא, אֲנָא יְהוָה הַצְּלִיחָה נָא' בְּגִימְטְרִיא 1604
וּבְאוֹתִיּוֹת זֶה א'תִּרְדַּ, וְזֹאת גַּם הִגִּימְטְרִיא שֶׁל נִיסָן תִּשְׁפ"ד, אוֹ שֶׁל גְּרַעִין הָאֲטוּם, וְכַפִּי שֶׁבְּאַרְנוֹ שְׁמִסְפֵּר תִּרְדַּ קְשׁוּר עִם פְּסַח וְעִם מְשִׁיחַ וְעִם הַיְשׁוּעָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְהָאוֹתִיּוֹת
אֲלִ"ף תִּרְדַּ מְרַמֵּזוֹת עַל אֱלוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם שְׁיֹרְדַּ לְהַשְׁפִּיעַ לְמַטָּה לְגָאוֹל אֵת עִם יִשְׂרָאֵל דְרָךְ מְלָכוּת בֵּית דָּוִד. וְגַם בְּלַעֲמַת
זֶה בְּקַלְפַת עֲשׂוֹ הָאֲדַמּוֹנִי דְקַלְפָּה כְּתוּב "כָּלוּ כְּאֲדָרְת שְׁעַר". וּמוּבָא בְּסֵפֶר 'מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת' (אוּפֵן רַלח) הַטַּעַם שְׁנִקְרָא קַלְפַת
מֶלֶךְ בְּבֵל "אֲדָרְת", לְפִי שְׁסוּפּוֹ לְהַחְרִיב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב "וְהִלְבְּנוּן בְּאֲדִיר יְפוּל", מִזֶּה הַטַּעַם אֲתָמַר
גַּם כֵּן גַּבִּי עֲשׂוֹ "כָּלוּ כְּאֲדָרְת שְׁעַר", לְפִי שְׁגַם עֲשׂוֹ הַחְרִיב בֵּית שְׁנִי, נִמְצָא לְפִי זֶה כְּמוֹ שְׁשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה
כְּתוּבָה עַל אֲדָרְת שְׁלֶקַח עָכוֹ, וְהִיא קַלְפַת בְּבֵל, כֵּן הוּא קַלְפַת עֲשׂוֹ, וְלָכֵן הַמְזֻמּוֹר עַל נְהָרוֹת בְּבֵל אָמַר גַּם כֵּן
שֵׁם "זְכַר ה' לְבַנֵּי אָדוּם", כִּי שְׁנִיָּהֶם יוֹנְקִים מִן אֲדָרְת, וְלָכֵן שְׁנִיָּהֶם הַחְרִיבוּ הַלְבָּנוּן שֶׁהוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
לְקַיֵּם מַה שְׁכָתוּב "וְהִלְבְּנוּן בְּאֲדִיר יְפוּל". רוּאִים שֶׁהָאֲדָרְת הִיא הַקַּלְפָּה שְׁמַלְבִּישָׁה עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכַדְלָעִיל. וְכֵן מְצִינוּ
בְּמִדְרָשׁ (ב"ר י, ז) "וְאֲתָן אָדָם תַּחְתִּיד" וְאֲתָן אָדוּם תַּחְתִּיד. וְרוּאִים שֶׁקַּלְפַת אָדָם מְלַבִּישָׁה עַל בְּחִינַת אָדָם שֶׁהוּא ר"ת
אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ כִּי הִיא הַקַּלְפָּה שְׁמַלְבִּישָׁה עַל שְׂרַשׁ מְשִׁיחַ. וְאָדָם בְּגִימְטְרִיא 1604, הִיָּנוּ א' שְׁזָה אֲלֶף, וְדָם בְּגִימְטְרִיא
604. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת הוֹשִׁיעָה וְהַצְּלִיחָה נְרַמֵּזוֹת בְּפְסוּק (תְּהִלִּים ו, ה) "שׁוּבָה יְהוָה חַלְצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן חֲסִדְךָ".

לידת משיח בסוד של נתוח יצ"א דופ"ן והקשר לאיבר האפנדציט

מצינו בגמרא (מגילה ו.) אמר רבי אבהו "עקרון תעקר" זו קסרי בת אדום שיושבת בין החולות, והיא היתה יתד תקועה לישראל בימי יונים, וכשגברו מלכי בית חשמונאי ולכדוה, היו קורין אותה "אחידת מגדל שיר" וכו'. עקרון תעקר זו קסרי בת אדום, שהיא היתה מטרופולין של מלכים, קיסרי וירושלים, אם יאמר לך אדם שחרבו שתיהן אל תאמן, ישבו שתיהן אל תאמן, חרבה קיסרי וישבה ירושלים חרבה ירושלים וישבה קיסרי תאמן. שנאמר "אמלאה החרבה". אי מלאה זו חרבה זו. אי מלאה זו חרבה זו. רב נחמן בר יצחק אמר מהכא "ולאם מלאם יאמץ". ויתכן שחרבה קיסרי מרמז על בחינה של נתוח קסרי שיליד משיח בסוד של ישבה ירושלים. וכן שמעתי שעקרון בגימטריא ביאת המשיח ברחמים, וכן דפ"ן אותיות פד"ן, רמז על פדון ארם שמשם נולדה רבקה שהיא בסוד הבקר של הגאלה, שיוצאת מתוך הרשעים בבחינה של לידת משיח שהטוב יוצא מתוך הרע, הינו הנולד שהוא משיח יוצא מפל הקלפות שמסובבות אותו, כמובא בכתוב (בראשית כה, כ) "ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה". ומבאר רש"י "בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן", וכי עדין לא נכתב שהיא בת בתואל ואחות לבן ומפדן ארם, אלא להגיד שבחה שהיתה בת רשע ואחות רשע ומקומה אנשי רשע ולא למדה ממעשיהם: "מפדן ארם" על שם ששני ארם היו, ארם נהרים וארם צובה, קורא אותו פדן לשון צמד בקר, תרגום פדן תורין. רואים שהתורה מצינת את שרש רבקה שנולדה במקום של רשעים בפדן ארם המרמז על צמד בקר, ובקר הוא מלשון בקר

המסמל את הימין, כמו בא בזהר (וילך רפד). וכן **רבקה** היא בחינת חסד של **הבקר**, וכן מצינו בזהר (תולדות קמ): ששואי יצחק בגיל **ארבעים שנה** מסמלים את הארבעים שנה של ימות המשיח שיהיו בין ביאת המשיח לתחית המתים.

והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א **שדף"ן** או **פד"ן** בגימטריא גדולה עולה **תשפ"ד**. וכן **יצא דפן** בגימטריא **885** שהוא המספר ההפוך של **588** הגימטריא של **מלחמת גוג ומגוג**. וכן **יצ"א דפ"ן** נרמז בסנון יחיד בתנ"ך בכתוב על קרבן שמכפר על כל עם ישראל: (ויקרא ט, ז) **"ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יה"ה"**. במלים אלו יש אותיות **מוש"ב ה'תשפ"ד** באות שלישית **"ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יה"ה"**. רמז ש**מוש"ב הלידה** של לידת משיח בשנת **ה'תשפ"ד** יכול להיות שיהיה בבחינת **יצא דפן**. והוסיף הרה"ג ר' מ. שיפמן שליט"א **שיצ"א דופ"ן** מופיע בסנון יחיד בתנ"ך בפסוק במגלת אסתר שמרמז על אור הפורים: (אסתר א, יט) **"אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו"**. וכן **יצ"א דפ"ן** נרמז באות שלישית בכתוב על נקמת ה' בגויים: (ישעיה ל, כז) **"הנה שם יהוה בא ממרחק בער אפו וכבד משאה שפתיו מלאו זעם ולשונו כאש אכלת: ורוחו כנחל שוטף עד צואר יחצה להנפה גולם בנפת שוא ורסן מתעה על לחיי עמים"**.

והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שהאותיות **יצ"א דפ"ן** נמצאות בתוך תבת **אפנדיציט** שהוא איבר בגוף האדם ששמו גם **תוספתן** אותיות **תת"ן סו"ף הינו קץ**. להלן קטע מתוך האנציקלופדיה ונבאר: **תוספתן [אפנדיציט]** הוא חלק מהמעיי הגס. המקום שלו הוא לרב בבטן הימנית התחתונה. הוא דומה בצורתו לאצבע חלולה, ארכו בין 5 ל-10 סנטימטרים, והוא מחבר לתחלת המעי הגס. תפקידו של התוספתן בגוף האדם אינו ברור. יש הסבורים שהוא משתתף בתהליכים שקשורים למערכת החסון. בדרך כלל כאשר מצבו של התוספתן תקין לא מרגישים אותו. אולם כאשר יש דלקת בתוספתן, מדבר במצב חרום רפואי שמצריך טפול מדי. לפי ההערכות, 1 מכל 15 אנשים יסבל מדלקת תוספתן במהלך חייו. כריתתו בבני אדם אינה מזיקה, ובסיום ההחלמה נתן לחזר לשגרה מלאה.

אָפֿשֶׁר לְבֹאֵר עַל פִּי מַה שְּׁמוּבָא בְּרַבְנֵנוּ בְּחִינֵי' (בראשית מז, כח) אָמַר יִשְׁעִיָּה "לְסַרְבָּה הַמְּשֻׁרָה" וּלְשָׁלוּם אֵין קֵץ", וּבֹאֵה הַמִּ"ם סְתוּמָה שְׁלֵא כַּמְשָׁפֵט, כִּי מְשָׁפֵט הַמִּ"ם שְׁבִאָמָצַע תְּבָה לְהִיּוֹת פְּתוּחָה וְזוֹ סְתוּמָה לְרַמֵּז כִּי הַמַּעֲלָה וְהַמְּשֻׁרָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִלֵּא הִיא סְתוּמָה בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת. וּמְצִינֵנוּ בְּעִזָּרָא מִ"ם פְּתוּחָה בְּסוּף תְּבָה וְזֶה גַם כֵּן שְׁלֵא כַּמְשָׁפֵט וְהוּא שְׁכָתוּב "וְאַצָּאָה בְּשַׁעַר הַגֵּיא לִילָה וְאֶל פְּנֵי עֵין הַתַּנִּין וְאֶל שַׁעַר הָאֲשָׁפֵת וְאֶהֱי שִׁבַר בְּחוּמַת יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר הֵם פְּרוּצִים וְשַׁעֲרֶיהָ אֶכְלוּ בְּאֵשׁ", וְאָמְרוּ בַּמְדָּרָשׁ שְׁבֵא הַרְמֵז כַּאֲשֶׁר יִסְתְּמוּ חוּמוֹת יְרוּשָׁלַם שֶׁהֵם עֵתָה פְּתוּחִים וּפְרוּצִים בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת, אַז תִּפְתַּח הַמְּשֻׁרָה שֶׁהִיא סְתוּמָה. רוֹאִים שֵׁישׁ אוֹת מ' פְּתוּחָה בְּסוּף הַתְּבָה בַּפְּסוּק (נחמיה ב, יג) "הֵם פְּרוּצִים" שְׁמַדְבֵּר עַל שַׁעַר הָאֲשָׁפֵת שֶׁל מְקוֹם הַצּוּאָה וְהָאֲשָׁפָה שֶׁשֵּׁם שַׁרְשׁ צְנוּרוֹת הַקְּלָפָה שְׁיוֹנְקִים מְצִיּוֹן שְׁצָרִיכָה לְהִסְתֵּם כְּדִי שְׁנוּכַל לִפְתַּח אֶת הָאוֹת מִ"ם סְתוּמָה שֶׁל הַפְּסוּק "לְסַרְבָּה הַמְּשֻׁרָה" לְהוֹלִיד אֶת הַמְּשִׁיחַ. וְיִתְכֵן שְׁאֶפְנֵדְצִיט שֶׁהֵשֵׁם שֶׁלּוֹ גַם תּוֹסְפֵתָן וְצוּרְתוֹ כְּצוּרַת צְנוּר שְׁמַחְבֵּר לְמַעֵי הַגֵּס לְמְקוֹם הַצּוּאָה מְסַמֵּל אֶת צְנוּרוֹת הַקְּלָפָה שְׁיוֹנְקִים מְצִיּוֹן דְּרָךְ שַׁעַר הָאֲשָׁפֵת, וְכַפִּי שְׁבִאָרְנוּ עַל יִשׁוֹ הַנוּצָרִי אוֹתִיּוֹת צִינּוּרִי שְׁקִשׁוּר עִם הַצִּינּוּרִי הַזֶּה שֶׁל הָאֶפְנֵדְצִיט, לְכֵן הוּא נִדוּן בְּצוּאָה רוֹתַחַת שְׁקִשׁוּרָה עִם הַמַּעֵי הַגֵּס. וְהַבִּאֵנוּ מִהַרְמַח"ל וְעוֹד סִפְרֵי קְבֵלָה שֶׁלִּפְנֵי הַגְּאוּלָּה יִהְיֶה תִקּוֹן לִישׁוֹ הַנוּצָרִי וּבְזֶה תִסְתֵּים יִנִּיקְתֵם מִהַצְנוּר שֶׁל שַׁעַר הָאֲשָׁפֵת הַפְּרוּץ וְיִוְכְלוּ לִפְתַּח אֶת הַסִּ"ם סְתוּמָה שֶׁב־"לְסַרְבָּה הַמְּשֻׁרָה". וּבִכְךָ יִסְתְּמוּ אֶת הַמִּ"ם פְּתוּחָה שֶׁל "הֵם פְּרוּצִים". גַם נוּצָרִי נְרַמֵּז בַּפְּרוּצִי"מ. אֲמַנֵם בְּרַפּוּאָה אֵין יוֹדְעִים אֶת סוּד צְנוּר הָאֶפְנֵדְצִיט שֶׁשְּׁמוֹ גַם תּוֹסְפֵתָן, וְלִפִּי דְבָרֵינוּ מְבֹאֵר שֶׁהוּא מְסַמֵּל אֶת נִקְדַּת הַסּוּף שֶׁל הַקֶּץ שֶׁתִּהְיֶה בְּסוּד יִצְ"א דִּפְ"ן אוֹתִיּוֹת אֶפְנֵדְצִיט וְתּוֹסְפֵתָן אוֹתִיּוֹת תִּתְ"ן סו"ף.

מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (כריתות ז:) רַבִּי שְׁמַעוֹן מְחַיֵּב בְּיוֹצֵא דִּפְּנוּ. מֵאֵי טַעְמָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר רִישׁ לְקִישׁ אָמַר קָרָא "וְאִם נִקְבָּה תִלְד" לְרַבּוֹת לִידָה אַחֲרַת מֵאֵי הִיא יוֹצֵא דִּפְּנוּ. וְרַבֵּנוּ מֵאֵי טַעְמָא אָמַר רַבִּי מַנִּי בַר פְּטִישׁ "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה" עַד שֶׁתִּלְד מִמְּקוֹם שְׁמִזְרַעַת. וּבֹאֵר הַרְה"ג ר' דּוֹד וְיִצְמַן שְׁלִיט"א שֶׁתִּבַּת "תִּלְד" שְׁמַמְנָה מְרַבָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן יוֹצֵא דִּפְּנוּ בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בְּן דְּוִיד. וְזֶה גַם הַגִּימְטְרִיא שֶׁל הַפְּסוּק "יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד". לְרַמֵּז שֵׁישׁ

בחינה כזאת בלדת משיח אם לא תהיה ברירה, כמו שיש להבדיל, בלדת אשה כשאינן ברירה. ולכן מתחלת התורה עד המלה "תלד" יש 600 סנונים של דל"ת באפן ישר כמנין צ"ר צ"ר לרמז על דל"ת ושני צירים שקימת גם בבחינה הזאת של יוצא דפן שנלמד מתבת "תלד" אותיות דל"ת. וכן סנון תל"ד מספר 487 מסוף התורה נמצא בפסוק "ותקש בלדתה", ויש רמז על קשי הלידה בשנת 784 שהמספר ההפוך הוא 487. וכן פנדצי"ט מופיע בסנון יחיד בתנ"ך בדברי דוד לשאול לשם מה הוא מנסה להורגו. הינו לשם מה הוא נלחם בלדת מלכות דוד שהיא לידת מלכות המשיח: (ש"א כד, יא) "דע וראה כי אין בידי רעה ופשע ולא חטאתי לך ואתה צדה את נפשי לקחתה". לכן מובא שם שדוד כרת את כנף המעיל של שאול, לרמז לו על כריתת האפנדיציט בסוד הנתוח של יוצא דפן להוליד את המשיח כדלעיל.

בין הפסוק שהבאנו לעיל שמופיע יצ"א דפ"ן בסנון יחיד בתנ"ך בפרשת שמיני: (ויקרא ט, ז) "ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה" לפסוק כאן בפרשת תזריע שרבי שמעון דורש על יוצא דפן, ישנם פ"ד פסוקים. וראה זה פלא שגזרת הגיוס שגורמת את לדת משיח השתלשלה בפרשת שמיני תשפ"ד שאז פג תקף הדחוי שנתנו לבני הישיבות.

כתוב (ויקרא ו, ב) "צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו". ומובא בספר 'חסד לאברהם' (הקדמה) "וינדבר ה' אל משה" פרוש כשבא התגלות המאציל אל משה. "לאמר" בא התפארות. "צו את אהרן לאמר" פרוש לשון חבור ונעשה התפארות. "זאת" הוא שמו של מאציל הוא היראה הגדולה. "תורת" מראה ה'. "העלה" ה' עולה שיתגלה מלכותו בעולם. "על מוקדה" מ' זעירא פרוש אפלו דברים תחתונים שאינו נפר מלכותו רק מעט שהם בקטנות גדול, כשמתגלה מלכותו של המאציל ברוך הוא ובא אהבה ויראה גדולה עולה הפל. ורואים שהפסוק מרמז על התגלות מלכות ה' בעולם, והאות מ' זעירא מרמזת על ההתגלות בדברים התחתונים ביותר. ושמעתי ש"על מוקדה על" עם המלים בגימטריא משיח. ויתכן שהאות מ' זעירא מרמזת על פתיחת המ"ם סתומה של "לסרבה המשרה" לאות מ"ם רגילה בזמן לידת משיח וסתימת המ"ם של "הם פרוצים" כדלעיל, וכמו תינוק

שבתחלה מקבל מוחין דקטנות, גם כאן זה מתחיל עם אות מ"ם זעירא שמרמזת על קטנות. ושמעתי מהרה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א שהמלים "על מוקדה" בגימטריא אפנדיציט שאכן הוא מקום של אש אבל צריך שתהיה מ"ם קטנה כי אם האש גדולה מדי זאת דלקת, חס ושלום. ובארנו שהאיבר הזה קשור ללידת משיח, לכן הוא נרמז כאן בפסוק הזה. וכן מובא בספר 'אוצר החיים' שהפסוק מרמז על גמר הברורים שעם ישראל מברר בגלות לזכות לגאולה, וזה נרמז באפנדיציט שמברר את ברורי המעי הגס: (צו) "זאת תורת הע"ל ה"א העל"ה" העולה מפל עליות דאתבריר מפל הברורין נקי מפל סיג ופסלת בסוד ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ואמר "על מוקדה על המזבח" שיתעלה נקי מפל סיג ברור מפל הברורין, צריך "על מוקדה על המזבח" מ"ם זעירא בחינות מלכות שמים דאזעירת גרמה לגביה סטרא אחרא, "על מוקדה על המזבח כל הלילה" מבררת הברורין לסלקא לעילא נקי, כטעם והלילה למשמר להסיר השמרים והסיגים כדי לעלות נקי מפל סיג. וזה הברור והנקיות כדי שיהיה עליה מפל העליות ברור ונקי הוא מחמת "על מוקדה על המזבח כל הלילה". וכן מצינו במדרש פליאה (הובא בדמשק אליעזר פרשת צו) שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קסמא אימתי בן דוד בא, אמר להם "זאת תורת העולה". לכן זה נרמז בפרשת צו שקוראים שבוע לפני פרשת שמיני, בבחינת לדה שבוע לפני הברית ביום השמיני. וכן רואים קשר בין פרשת תצוה לפרשת צו ששתיהן מסמלות לשון זריזות שמרמזת על הגאולה באחישנה, ובשתיהן מזכרים הקרבנות של שבעת ימי המלואים בסוד הכנה לשמיני שהוא המילה. כמובא ברש"י בפרשת צו: (ויקרא ה, ב) אלו האמורים בענין צואת המלואים בואתה תצוה ועכשיו ביום ראשון למלואים חזר וזרזו בשעת מעשה. ורואים שהתורה חוזרת שוב בפרשת צו על הפרשה שנאמרה בפרשת תצוה בשביל לזרז את משה בשעת מעשה. והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שבפרשת צו יש 1353 מלים אותן ספרות כמו 1335 זמן הקץ בדניאל. ומהמלה "מוקדה" עד סוף הפרשה יש בדיוק 1335 תבות. וכן בפרשת ויקרא יש קי"א פסוקים ובפרשת צו יש צ"ו פסוקים כמנין צא"ה רמז על מציאות הקלפה שיונקים בבחינת קיא צואה ונתוק וניקתם תביא את הגאולה כדלעיל.

לְכֹן מִמְשִׁיךְ הַפְּסוּק אַחֲרֵי "קִיָּא צָאָה" בְּמֵלִים: "כִּי צוֹ לְצוֹ צוֹ לְקוֹ לְקוֹ לְקוֹ זְעִיר שָׁם זְעִיר שָׁם" שׁוֹב רִמְזוֹ עַל פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְרָא צוֹ. וְהַמֵּלִים "זְעִיר שָׁם זְעִיר שָׁם" מְרַמְזוֹת עַל פְּרָשִׁיּוֹת אֱלוֹ שֵׁישׁ בָּהֶם אוֹתִיּוֹת זְעִירוֹת, אֶלֶף זְעִירָא בְּפִרְשֵׁת וַיִּקְרָא, וּמ"ם זְעִירָא בְּפִרְשֵׁת צוֹ. וְכֹן קִיָּא שְׁזָה 111 כְּמִנְיֵן אֶלֶף מְרַמְזוֹ עַל מִסְפֵּר 1000 שֶׁל הַגְּאוּלָּה הַעֲתִידָה שְׁנַצָּא מִשְׁלַחֲנוֹת הַקִּיָּא צָאָה וְנִחְזֵר לְשְׁלַחֲנוֹת הַמִּקְדָּשׁ. וְכֹן קִיָּא צָאָה ר"ת ק"ץ. וְגַם קוֹ צוֹ ר"ת ק"ץ. וְכֹן פְּקוּדֵי וַיִּקְרָא צוֹ ר"ת צו"פ כְּפִי שְׁאֵמֵר הָאֲדָמוֹר בַּעַל ה'אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל' מֵאַפְסָטָא שְׁה' יְמִשׁוּךְ אֶת מְנַהֲיָגֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם בְּצוּפֵי שְׁלָחָם לְהַלְחֵם אֶחָד בְּשָׁנֵי שְׁנֵיזְפָה לְמִשְׁיַח. וְכֹן ד' פְּעָמִים קוֹ שְׁנַרְמְזוֹ בְּפְסוּק קוֹ לְקוֹ לְקוֹ עוֹלָה מְשִׁיחַ בְּן דָּוִד. וְכֹן בְּפִרְשֵׁת צוֹ יֵשׁ מ"ג פְּעָמִים שֵׁם הוֹי"ה, וּמ"ג פְּעָמִים הוֹי"ה עוֹלָה "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הוֹי"ה אֱלֹהֵינוּ הוֹי"ה אֶחָד".

בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּשָׁנַת תַּשְׁפ"ד וְחֲנֻכַּת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּשָׁנַת תַּשְׁפ"ו

הַמִּלְבִּי"ם רָאָה אֶת קֶץ הַגְּאוּלָּה כְּתִהְלִיךְ מִתְרַע"ג עַד תַּרְפ"ה, וּבְתַרְפ"ה הוּא רָאָה אֶת בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמִשְׁךְ ג' שָׁנִים. וְנִבִּיא אֶת דְּבָרָיו: (דְּנִיָּאל יב, יא) "עַד יִגִּיעַ לְיָמִים אֶלְף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה", וְאִם תִּחְשַׁב מְשָׁנַת ד' ש"נ, עוֹד אֶלְף ש"ה, יִגִּיעַ לְשָׁנַת ה' אֶלְפִים תַּרְפ"ה, שְׁאֲזוֹ יִהְיֶה קֶץ הַפְּלֹאוֹת הַמֵּיָעֵד וְכוּ'. הַרִי הַשְּׁלֵשָׁה זְמַנִּים מִתְאַחֲדִים, שְׁבַשְׁנַת תַּרע"ג תִּהְיֶה הַהֲתַחֲלָה, וְתַמְשֻׁךְ י"ד שָׁנִים, וּבְשָׁנַת תַּרְפ"ה שְׁהוּא ג' שָׁנִים לְפָנֵי תַּרְפ"ח יִתְחִילוּ בְּבִנְיַן הַמִּקְדָּשׁ וְיִמְשֻׁךְ ג' שָׁנִים, וּבְזִמְנֵן תַּרְפ"ח שְׁהוּא "עַד עָרַב בְּקָר אֶלְפִים וְשְׁלֹשׁ מֵאוֹת" שָׁנִים מֵאוֹתוֹ שָׁנָה שְׁדַבֵּר עִמּוֹ הַמְּלָאָךְ, בְּשָׁנַת שְׁלֹשׁ לְבָלְשָׁאֲצֵר "וְנִצְדַק קִדְשׁ" וְיִחְזֵר הַתְּמִיד עַל מְכוֹנוֹ.

מוֹבָא בְּהַקְדַּמַת הַסֵּפֶר 'יָם הַחֲכָמָה' מִהַגְרָ"מ מוֹרְגֵנְשְׁטֵרן שְׁלִיט"א (תַּשַּׁע"א) הַגְרָ"א ז"ל אָמַר כִּי בְּסֵפֶר מְשָׁנָה תוֹרָה מְרַמְזוֹ בְּכָל סִדְרָה מֵה שְׁיִאָרַע בְּמֵאָה שָׁנִים מֵאֶלְף הַשְּׁשִׁי, כְּסִדְרֵי יו"ד פְּרָשִׁיּוֹת נִגְדֵי יו"ד מֵאוֹת, כִּי נִצְבִּים

וילך נחשבים לאחד כידוע. דהתורה כלולה מששה ספרים, לפי שמעשה בראשית חשיב כספר בפני עצמו. וכן כתב הרב בעל עבודת הקדש, ותורה שבכתב כוללת ששה קצוות, גם תורה שבעל פה ששה סדרים כנגד ששה קצוות וכו', כי השתי תורות הללו מכונות כאחת מיחדות זו בזו, זו משפעת בזו וכו'. ואלו הששה ספרים המה כנגד שית אלפי שני דהוי עלמא. היינו שששה סדרי המשנה הם כנגד ששת אלפים שנה שהעולם קיים, ונרמז בהם כל מה שקורה ויקרה בעולם. וכן נראה שהר"ת של ששה סדרי המשנה זמ"ן נק"ט, מרמזים שהסדרים הם לפי הזמן. ויתכן לפי זה שרבי הקדוש רמז בסדר נזיקין שהוא כנגד האלף הרביעי על ג' בתי המקדש, כי שני בתי המקדש שנחרבו היו באלף הרביעי, ונרמזו ג' בתי המקדש בג' בבות; בבא קמא, בבא מציעא ובבא בתרא שפותחים את סדר נזיקין, כי בבא פרושו שער, ומרמז על בית המקדש שנקרא "שער השמים". וכן בב"א ר"ת במהרה בימינו אמן, כי רבי הקדוש היה אחרי חרבון, וצפה לבית השלישי.

מספר קע"ו הוא מספר הפסוקים של פרשת נשא שהיא הגדולה בתורה. ומספר הפסוקים של פרק קי"ט בתהלים שהוא הגדול בתהלים, ומספר הדפים של מסכת בבא בתרא שהיא הגדולה בש"ס, ויש כאן רמז על הקץ שנגמרה הגלות הארצה ביותר. וכן הפסוק שנאמר על מלחמת גוג ומגוג (יחזקאל לח, ג) "כה אמר אדני הוי"ה הנני אליך גוג" בגימטריא קע"ו. והוסיף הרה"ג ר' פנחס ל. שליט"א שקע"ו בגימטריא פולין ששם התחילה מלחמת העולם השנייה שהייתה קץ של גוג ומגוג מספר 2. ועוד הוסיפו שפרק קי"ט מסים את התהלים ליום ששי שמשם עוברים לשבת. ומובא מהרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שפרשת נשא היא הפרשה ה-35 מתחלת התורה, ופרק קי"ט בתהלים הוא הפרק ה-119 מתחלת התהלים, ומסכת בבא בתרא היא המסכת ה-22 מתחלת הש"ס, ואם נחשב 35 ועוד 119 ועוד 22 נגיע שוב למספר 176. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שמאה שבועים ושש בגימטריא משיח בן דוד במספר גדול. וכן קע"ו בגימטריא לעולם. היינו שהבית השלישי יעמד לעולם ולא יחרב.

ושמעתי מהרה"ג ר' מנחם ברהום שליט"א שבבא בתרא קע"ו בגימטריא תשפ"ד. וכן בבא בתרא בגימטריא משיח צדקינו. הינו שהתהליך של ביאת המשיח צריך להתחיל בשנת תשפ"ד כדי שבשנת תשפ"ו נזכה לחנכת בית המקדש השלישי אחרי טהרת העולם שתבוא בין השנים תשפ"ד עד תשפ"ו. והרמז לזה שמסכת בבא בתרא שהיא כנגד בית המקדש השלישי פותחת בתבת השותפין, אותיות ה'תשפ"ו, וכל הפרק הראשון דן בהלכות השותפין. והמשנה הראשונה מדברת על בניה בשתפות: השתפין שרצו לעשות מחצה בחצר, בונין את הפתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, כפיסין, לבנים, בונים. הכל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים, וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה, זה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים, וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה, וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הפתל, המקום והאבנים של שניהם. ויש כאן רמז על בית המקדש השלישי שיבנה בשתפות עם הקב"ה, פיון שחלקו ירד בנוי מהשמים. וכן שותפין מרמזים על אחדות שמתקנת את השנאת חנם שהביאה את חרבן בית שני. וכן בסימן שפ"ו בשו"ע או"ח מתחילות הלכות שתופי מבואות שענינן אחדות, כמובא בירושלמי (עירובין כ: א"ר יהושע מפני מה מערבין בחצרות מפני דרכי שלום. וכן פרק שלישי במסכת בבא בתרא הוא חזקת הבתים, לרמז שאחר שלש פעמים יש חזקה ויהא בית שלישי קים לעד. וכן בבא בתרא מסתימת בפרק גט פשוט, אותיות שפ"ו. וכן בבא קמא, בבא מציעא בבא בתרא עם השלש בבות והכולל בגימטריא קץ תשפ"ד. ואם נחשב עם המלים בגימטריא קץ תשפ"ו. וכן מצינו בגמרא (שבת לא). "ישעות" זה סדר נזקין. וישעות בגימטריא תשפ"ו.

מובא בספר 'סמיכת חכמים' (הקדמה) שבבא קמא בבא מציעא ובבא בתרא הם כנגד ששת אלפים שנה שהעולם קים, כי בב"א בא"ת ב"ש שש"ת, וכן "בראשית ברא אלהים" ר"ת בב"א. בבא קמא שמדבר בעניני נזיקין וחבלות הוא כנגד 2000 שנים הראשונות שהעולם היה בלי תורה. ובבא מציעא כנגד 2000 שנות תורה בהן ה' המציא את עצמו ונתן את התורה ובית המקדש וכו', ובבא בתרא שיש בה עניני נחלות וירושות היא כנגד 2000 שנים של ימות המשיח שנזכה לנחל

את הארץ, ונזכה "להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא". וכן פרק שמיני הוא יש נוהלין, לרמז על ש"י עולמות שנוהלין הצדיקים לעתיד לבא משרש השמיני.

מסכת בבא קמא שהיא כנגד בית המקדש הראשון, פותחת בד' **אבות**, בגימטריא ת"י כמנין שנות בית ראשון. וכן **זכות אבות** הגנה על ישראל עד תקופת בית ראשון, כמובא בגמרא (שבת נה.) כמה שיטות שכלם בתקופת בית ראשון. ופרק ג' **המניח מרמז על מנוחה ונחלה**. וכן **מסכת בבא מציעא** שהיא כנגד בית המקדש השני פותחת ב**שנים** אוהזין בטלית. וכן ב**שנים אוהזין** שכל אחד טוען כלה שלי, יש אותיות **שונאי חנים**. ומסמל את שנאת החנם שהיתה בבית שני. ופרק ג' **המפקיד לשון פקידה**. וכן המסכת שאחרי הג' בבות היא **סנהדרין** שגם הם במקום המקדש. האותיות הראשונות והאחרונות ב**סנהדרין** הן **ניסן** חדש הגאולה, והאותיות שנשארו באמצע ה**דר** המסמל את יופי המקדש. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוגי שליט"א ש**סנהדרין** עם האותיות בגימטריא שפ"ו. וכן **סנהדרין** נקראים שופטים.

הוספה על מאמר יו"ד ניסן והצונמי בארה"ב.

והוסיף הרה"ג ר' א. ד. שליט"א שעשר האותיות **צונמי בארה"ב** מופיעות בשני נוטריקונים יחידים בכל התנ"ך שמרמזים באפן ברור על הענש שיבוא על ארצות הברית בגלל הזמה שיש שם, ועל היהודים שנמצאים שם שהצונמי יבוא להוציאם משם להעלותם לארץ ישראל. הנוטריקון הראשון מרמז על ענש שבא מהמים לסוטה שחטאה בזנות באות רביעית מסוף המלה: (במדבר ה, כז) "והשקה את המים והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המים המאזרים למרים וצבתה בטנה ונפלה לרכה והיתה האשה לאלה בקרב עמה". הנוטריקון השני באות רביעית מסוף המלה בכתוב על קבוץ גליות באפן קשה של בריחה והמלטות בזמן הגאולה: (זכריה ב, י) "הוי הוי ונסו מארץ צפון נאם יהוה כי כארבע רוחות

השמים פרשתי אתכם נאם יהוה: הוי ציון המלטי יושבת בת בבל. ומבאר רש"י שם: "הוי הוי" אין הוי אלא לשון הכרזה והזעקת קבוצ "ונסו מארץ" צאו גליות עמי מתוך בבל ואשור. "הוי ציון המלטי" אף זה לשון הכרזה האספו עם גלות ציון והמלטו מתוך בבל. וכן הו"י הו"י הו"י שמזכר פאן בפסוק נרמז באות רביעית מההתחלה ומסוף בשני פסוקים דומים שמדברים על קבוצ גליות בזמן הגאולה: (ירמ' ג, יז) "בעת ההיא יקראו לירושלם כסא יהוה ונקוו אליה כל הגוים לשם יהוה לירושלם ולא ילכו עוד אחרי שררות לבם הרע: בימים ההמה ילכו בית יהודה על בית ישראל ויבאו יחדו מארץ צפון על הארץ אשר הנחלתי את אבותיכם". (שם ג, ד) "בימים ההמה ובעת ההיא נאם יהוה יבאו בני ישראל המה ובני יהודה יחדו הלוח ובכו וילכו ואת יהוה אלהיהם יבקשו: ציון ישאלו דרך הנה פניהם באו ונלוו אל יהוה". וכן הו"י הו"י הו"י נרמז בר"ת יחיד בתנ"ך בפסוק שקראנו בהפטרות שבת החודש לאחר הליקוי חמה והרעידת אדמה בניו יורק: (יחזקאל מו, א) "כה אמר אדני יהוה שער התצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת למי המעשה וביום השבת פתח וביום החדש פתח: ובה הנשיא". והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שהאותיות צנאמ"י ארצות הברית מופיעות 3 פעמים בפסוק אחד שמדבר על חורבן העולם בזמן הגאולה: (יחזקאל כט, יב) "ונתתי את ארץ מצרים שממה בתוך ארצות נשמות ועריה בתוך ערים מתרבות תהיין שממה ארבעים שנה והפצתי את מצרים בגוים זריתים בארצות".

מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קיסמא, אימתי בן דוד בא, אמר, מתירא אני, שמא תבקשו ממני אות. אמרו לו, אין אנו מבקשים ממך אות. אמר להן, לכשיפל השער הזה, ויבנה, ויפל, ויבנה, ויפל, ואין מספיקין לבנותו עד שבן דוד בא. אמרו לו, רבנו, תן לנו אות, אמר להן, ולא פך אמרתם לי, שאין אתם מבקשים ממני אות, אמרו לו, ואף על פי כן, אמר להם, אם פך יהפכו מי מערת פמיס לדם, ונהפכו לדם. ורואים שמי מערת פמיס שמשם יוצא הירדן נהפכו לדם כסימן לגאולה, כי כל הירדן מתחלתו ועד סופו הוא סוד התהליך של לדת משיח, ובזמן לדה יוצא דם.

וכפי שִׁמְצִינוּ בַּגְּמָרָא (ב"ב ע"ד): **יְרֵדוּן יוֹצֵא מִמְעַרְת פְּמִיִּס וּמַהֲלָךְ בְּיַמָּה שֶׁל סִיבְכִי וּבְיַמָּה שֶׁל טְבַרְיָא, וּמַתְגַּלְגַּל וַיִּוֹרֵד לַיָּם הַגָּדוֹל, וּמַתְגַּלְגַּל וַיִּוֹרֵד עַד שְׁמַגִּיעַ לְפִיו שֶׁל לִוְיָתָן, שֶׁנֶּאֱמַר "יִבְטַח כִּי יִגִּיחַ יְרֵדוּן אֶל פִּיהוּ". נִרְאֶה שְׂאֵמָנָם מִי הִירְדוּן מַגִּיעִים עַד לַיָּם הַגָּדוֹל לְפִיו שֶׁל הַלִּוְיָתָן, אֲבָל סִיּוּם תְּעֵלַת הַלְּדָה שֶׁל הִירְדוּן נִרְמָז לְכַאוּרָה בְּחִבּוּר הִירְדוּן לַיָּם הַמָּלַח. וְאִכֵּן הַשְּׁתַלְשֵׁל בַּמְּקוֹם שֶׁהִירְדוּן עוֹבֵר בְּתוֹךְ וְאֵדִי עֵמֶק בֵּין שְׁנֵי הָרִים שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַכְּנִיסָה לִיסוּד הַנוֹקְבָא, וְכֵן הוֹאֵדִי מִתְפַתֵּל כְּמוֹ נַחֵשׁ, לְרַמֵּז עַל אַחִיזַת הַנְּחָשׁ בַּמְּקוֹם הַזֶּה. וְיָדוּעַ שֶׁהַנְּחָשׁ מִפִּישׁ אֶת רַחֲם הָאֵלֶּה וְנִתְאַוָּה לְהַזְדוּג עִם חוּה וְכו'. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל שֶׁהַמְּקוֹם הַזֶּה נִקְרָא **שְׁפָרַי הִירְדוּן בְּגִימְטְרִיָא מַלְחָמַת הָעוֹלָם**, וּבְגִימְטְרִיָא **אָמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּה**, וּבְגִימְטְרִיָא **רוּת הַמַּאֲבִיָּה** שְׂרַשׁ הַמַּלְכוּת, וּבְגִימְטְרִיָא **אֵם כָּל חַי**, וּבְגִימְטְרִיָא **גְּמִטְרִיָאוֹת**, כִּידוּעַ שְׁבַמְּקוֹם הַזֶּה מִתְהַפֵּךְ הַשֵּׁפַע מֵאוֹתִיּוֹת לְמִסְפָּרִים. וְכֵן **שְׁפָרַי יְרֵדוּן בְּא"ת ב"ש** בְּגִימְטְרִיָא **קֵץ**. וְכֵן אוֹתִיּוֹת **שְׁפָרַי הִירְדוּן** מוֹפִיעוֹת בְּרָצֵף בְּפִסּוּק: (אֵיכָה ג, מ) **"נַחֲפֹשֶׁה דְרַכֵּינוּ וְנַחֲקֵרָה וְנִשׁוּבָה עַד יְהוָה ה'".****

תאחינו ונסינו ונאדם ולכוננו ונמכרנו לישמעאלים וידנו אלתהיבוכי אחינו בשרנו והוא אישמעאל ווינו
 רואנשים מדיניסחרינו ימשכו ויעלו אתי וספמו הבוורו ומכרו אתי וספלישמעאלים בעשרי סכספו וביאו
 אתי וספמצרימהו ויבראו בן אלהבורו הנהאין וספבוורו וקרעאתבגדי ווישבאל אחי וויאמרה לדאינו
 וואני אנהאני באו ויקחו אתכנתי וספוישחטושעי רעזימו ויטבלו אתהכנתבדמו וישלחו אתכנתהפסומו
 ביואלאביהם ואמרו זאתמצאנו הכרנאהכנתבנו והואאםלאויכירהו אמרכנתבנו ויחירעהאכלתהוטו
 פטרפי וספויקרעיקבשמלתו וויששקבמתניו ווי תאבלעלבנו וימיסרבימו ויקמו כלבנו ויכלבנתי ולחננו
 ווימאן להתנחמו אמרכי ארדאלבני אבלשאלהו ויבאתו אבי ווהמדניסמכרו אתו אלמצרימלפוטי פרסרינ
 פרעהשהטבחיסו והי בעתה הוא וירדיהו דהמאתא וויטעדאי שעדלמי ושמוחירו וראשם יהודהבתיאשו
 נעני ושמושועו ויקהו ויבאליה ויהרו ותלדבן ויקראתשמו ערו ותהרעוד ותלדבן ותקראתשמו אונן ותסן
 עוד ותלדבן ותקראתשמו שלהו והי הבכזי בבלדתה האתו ויקחיהו דהאשה לערבכורו ושמהתמרו והי ערבכור
 הוהרעבעני ויהוהו וימתהו והוהו אמרי הוהלאו ויבאאלאשתאחיו ויבסאתהו הקסדרעלא אחיו וידעאו
 ויכילאלו ויהיה רעוהי האםבאלאשתאחיו ושחארו צלהבלתי נתן זרעלא אחיו וירעבעני ויהוהאשרעשהו
 מתגסמתו ויאמרו ויהוהלתמרו כלתושבי אלמנה ויאתבן קדי גדלשלהבני כי אמרפן ימותגסו אכאחי וותלן
 תמרו ותשבבי יתאביהו וירבוהימסותמתבשועאשתי הוהו ינחם יהודהו ויעלעלגזז צאנוהו אחי רהרעהו
 העדלמי יתמנתהו ויגדלתמרו לאמרהנחמי קעלהתמתנהו ויגזצאנו ויטרבגדי אלמנו ותהמעלי הותכסבצעו ויתו
 עלף ותשבפתחעיני פאשרעל דרך תמנתהו כי ראתהכי גידלשלהו ואלאנתנהו ולאשהו יראה יהודהו ויחשבהל
 ונהכי כסתהפניו ויטאלהאלהדרו ויאמרהבנהאביו אאל ירכילאי דעכי כלתהו ואתמרמהתן לי כי תבו
 אאלי ויאמראנכי אשלחגדי עזי סמן הצאן ותאמראסתן ערבו ויעדשלחך ויאמרמהערבו ויאתן לך ותאמו
 חתמך ופתי לך ומוטן אשורבירך ויתן להו ויבאליה ויתהרלו ותקסו ותלך ותסרצעי והמעליה ותלבשבגדי אלמנו
 תהו וישלחיהו דהא תגדיהעזי סביד רעהו העדלמי לקחתי הערבו נמי והאשהו לאמצאהו וישאל אתאנשי מקמהל אנ
 ראי ההקדשהו אבעני מעלהדרו ויאמרו לאהי תהבזה הקדשהו וישבאל יהודהו ויאמר לאמצאתיהו גסאנשיהמו
 וסאמרו לאהי תהבזה הקדשהו ויאמרו יהוהתקחלהפן נהי הלבז הזה השלחתי הגדי הזה ואתה לאמצאתהו והי כמע
 לשחדשים ויגדלו הוהלאמרזנתהתמרו כלתך וגסנההרהרתי וניסו אמרי הוהדהו ציאוהו ותרפהו אמו צו
 תוהי אשלחהלתמי הלאמרלא ישאשראלהו ואנכי הרהו ותאמרו הכרנאלמי החתמתו הפתילי סוהמטההאלהו וכו
 יהודהו ויאמרצדקהממני כי עלכן לאנתתי הלשלהבני ולא יספיעודלדעתהו והי בעתלדתהו הנהאתאומי סבטו
 הו והי בלדתהו ויתן דותקהמי לדתו תקשרעל ידו שני לאמר זה צאראשנהו והי כמשיבידו והנה צאאחי וו
 תאמרמהפרצתעל יך פרץ ויקראשמו פרץ ואחרי צאאחי ואשרעל ידו השני ויקראשמו זרחו ווספהו ורדמצרימו
 ויקנהו פוטי פרסריספרעהשהטבחיסא ישמצרימי דהישמעאלים פאשרהו ורדהו שמהו והי הוהאתי וספוי והי
 אישמצל יחו והי בבייתאדני והמצרי ויראדני וכי הוהאתו וכלאשרהו אעשהו והמצליחבידו וימצאיו ונ
 חן בעיניו וישרתתו ויפקדהו עלביתו וכלישלו נתן בידו והי מאזהפקי דאתו בביתו ועלכלאשרישלו ו

אירן: 21	אירן: 56	אירן: -73	אירן: 58	אירן: -77	אירן: -25	אירן: *52	אירן: 1	אירן: 77
אירן: 76	אירן: -45	אירן: 76	אירן: 77	אירן: -77	אירן: 68	אירן: -68	אירן: 1	אירן: 77
תקלל: 78	אירן: -43	אירן: -76	בלדת-מ: 1	אירן: -45	אירן: -30	אירן: *42	אירן: -56	אירן: *77

צופן מאת הרה"ג ר' נ. דויטש שליט"א: "נ"ץ יולדו"י ניס"ן המשי"ח תשפ"ד, ישועה"ט א"ב בימ"ק.

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, **וּבְגִין דְּעֵתִי דִּין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִלְנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הָאֵי סְפָר הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.**

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.**

בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.**

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) **"א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הדין הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש.** (דרד עץ חיים) **מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חכמת האמת.**

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בעניינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנישואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978

להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם

0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCiKkmAWXyD6Q9Xu7JH0Js19bumlHE?usp=sharing>

בעזרשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל

מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת